

въ обиталище то на усопши тѣ, азъ бѣхъ принуденъ да пытамъ душа та на Фивійскія старецъ, Тирезія. Отъ само то си трѣгванье отъ Троя, азъ са сѣ скитамъ по морета та и очитѣ ми не сѣ еще видѣли възлюбленныя островъ. Но кажи ми, майко моя, каква сѣдба та грабнѣ: пагубенъ ли моръ или тиха, внезапна смъртъ? Прикажи ми за баща ми и за сына ми; вършѣтъ ли моя та длъжностъ да сѣ предводители на войски тѣ, или тя преминѣ на друго, кой то не мысли, че азъ нѣкога ще са върнѣ? Кажи ми за моя та жена: — сѣ чекали тя мѣжа си, или са ѣ оженила за нѣкого отъ благородны тѣ Гърцы?

На туй майка му отгорорила: „Жена ти, Пенелопа живѣе си, како то понапредъ въ двореца; съ разскѣсано сърце тѣжи за тебе, деня и нощѣ пролива сълзы, защо то дързеки тѣ любовници не отстѣпватъ отъ нея; синѣ ти, Телемахъ, испълнѣ длъжностъ та на предводителя, но и той подъ страха на онѣзи, кои то ти ѣдѣтъ имотя. А баща ти не ходи често въ града; той живѣе на село, спи не на одъръ, а зимѣ съ робы тѣ спи край огъня, пакъ лѣтъ са крые изъ лѣсове тѣ подъ открыто небе. Съсъ скърбъ си минува той денье тѣ и си плаче сѣдба та. А колко то за мене — нито моръ, нито внезапна смъртъ, но желба и тѣга за тебе ма сведи въ гроба!“

Испълненъ отъ тѣга и милость, Одиссей искалъ да прегърне майка си, три пѣти си прострѣ рѣцѣ тѣ къмъ нея и три пѣти сѣнка та са изгубвала отъ объятія та му. Тогасъ Одиссей жално извикалъ: „О майко моя! защо бѣгашъ отъ мене, когато азъ желяхъ да та пригърнѣ за да олекне на разскѣсанытѣ ни сърца?“ Но майка му отговорила: „Кога то смъртнѣй тѣ са отдѣля отъ живота си, а тѣло то и кости тѣ му ставатъ корысть на пламъка, душа та му фръква като въздушенъ призракъ на снѣ. Но излѣзь пакъ на божія свѣтъ и сичко, което си видѣлъ, разскажи на жена си.“